

Lov og Evangelium

Nr. 8

OKTOBER 2008

44. årgang

Jesus – eneste hjelp i nøden

Av Ingar Gangås

Jesus kjente folkets nød. Han kunne ikke se på alle lidelsene uten å hjelpe. Underlige helbredelser fulgte ham. Han mettet folkeskaren med brød. Disiplene likte dette, så kunne Jesus snart bli hyllet som konge. Populariteten var voksende. Mye folk samlet seg om ham. Begeistring var

stor. Men Jesus var redd for en slik utvikling. Sann kristendom bærer alltid med seg korsets anstøt. Jesus var kommet for å søke og frelse det fortapte, de som hadde bruk for *ham* og ikke bare hans gaver.

Så sendte han disiplene ut på sjøen, mens han selv gikk opp i fjellet for å

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Sara Heian, Fossnes-veien 13A, 3160 Stokke. Tlf. 33 36 17 75
Mobil 938 49 087 – E-post: sara@heian.se
Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70 – Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

*Så mørk er ei natt, så hård er ei nød
at Jesus ei hjelpe formår.*

*Mitt lys og mitt liv i mørke og død,
den samme i dag som i går.*

*Se, Jesus er nær,
om stundom han synes langt borte.*

Jeg vandrer i tro, dog uten å se.

Det koster meg møye og strid!

*Men Jesus som bar min evige ve,
er også i stormen min fred!*

*Han alltid er nær,
om stundom han synes langt borte.*

*Og snart får jeg se min venn som han er,
og syng en gladere sang.*

*Når frigjort fra alt som trykker meg her,
jeg står for hans åsyn engang.*

*Og da er han nær,
og synes ei lengere borte.*

Lina Sandell 1861/
Christian Dick, 1867, Sb 473

være for seg selv i bønn. Ute på Genesaretsjøen måtte disiplene lære å kjempe mot storm og uvær.

Når det stormer

Kristenlivet kan bli vanskelig. Én ting er at verden står oss imot, men enda verre er stormene som kan rase i vårt indre. Ytre motgang, trengsel, sykdom og nød kan skape hat og bitterhet. Men den indre tvil og anfektelse er verre. Er Gud imot meg? Er jeg frelst? Kan Gud elske en så stor synder som meg?

Først da det nærmet seg morgen, i den fjerde og siste nattevakt, kom

Jesus gående mot dem på sjøen. De trodde det var et spøkelse og var stive av skrekk, for de kjente ham ikke igjen.

Noen ganger er det slik å være et Guds barn. Midt i nøden skjuler Jesus seg for oss. Da vokser lengselen etter ham. Nødpetet formes: Herre, frels meg! På denne måten vil han trekke oss inn til sin favn, og han svarer: «Vær ved godt mot, det er meg. Frykt ikke!» (Mat 14:27).

Jesus tok all nød

Døperen Johannes var nettopp blitt halshugget i fengselet. Herodes hadde fått høre av profeten at det var synd av ham å leve med Herodias, sin bror Filips hustru. Da Jesus fikk sørgebudet, dro han bort fra folkemengden for å være for seg selv på et øde sted. Han var selv kommet for å gi sitt liv i døden. Verdens synd måtte sones. Lidelsesveien om korset på Golgata var nødvendig til menneskenes frelse.

Johannes hadde opplevd store ting. Folkemassene hadde kommet helt fra Jerusalem og hele Judea og Galilea, til

Jordan for å la seg døpe til syndenes forlatelse. I vekkelstider er gleden stor. Men så kommer prøvelsene.

Evangeliet forkynnes for fattige

I det mørke fengselet kom nøden. Er du den som skal komme, Jesus? (Mat 11:3). Johannes fikk ikke noe besøk av Jesus, men tok til seg budskapet som budbringerne kom med:

«Gå og fortell Johannes hva dere hører og ser: Blinde ser og lamme går omkring, spedalske blir rensset og døve hører, døde står opp, og evangeliet forkynnes for fattige. Og salig er den som ikke tar anstøt av meg» (11:4-6).

Gjør som Johannes: Ta imot evangeliet om Jesus! Du blir ikke lovt bare herlighet og glede her på jord. Veien inn til livet er smal, sier Jesus. Porten er trang, og det er få som finner den! Men porten er åpen for hver den som tror, for Jesus har åpnet den. Han er veien, og han er døren inn til livet! Han er Hyrden som har lovet å føre sine får, selv når de må vandre gjennom dødsskyggens dal.

L&E

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, okt. 2008

Jesus – eneste hjelp i nøden. Av Ingar Gangås	side 1
Farene for kristendommen i vårt folk. Av Ludvig Hope	side 4
Et rystende ord. Av Hans Erik Nissen	side 7
Møteoversikt	side 9
Åndskraft og Åndens sverd. Av Kristian Fagerli	side 10
Da skredet gikk. Av Ola Garlaus	side 11
Det levende Guds ord. Av Carl Olof Rosenius	side 13
«Riket for Israel». Av Per Bergene Holm	side 15
Hører du klokken? Av Lina Melås	side 18
Elevene ved Bibelskolen på Fossnes høsten 2008	side 20

Farene for kristendommen i vårt folk

Av Ludvig Hope

Det vi egentlig skal ta for oss er hva som er de største farene for kristenlivet.

Hver tid bringer med seg farer for den troende. Helt fra den første pinse-dag til Jesu gjenkomst er en tid da kristenlivet må leves her på jorden mellom store farer. Guds ord sier derfor: «Våk til *enhver* tid».

Mange lumske farer

På samme tid som det er farer som til alle tider er like store, har de forskjellige tider *særskilte* farer, både for den *enkelte* kristne og for *alt* Guds folk.

Ditt og mitt liv har sine spesielle farer, skilt fra hverandre, av den enkle grunn at jeg heter Ludvig og du kanskje Hans.

Dernest er det farer for hver del av vårt liv – for ungdom, manndom og alderdom. Et sted på veien er det beskt vann, på et annet sted møter du Amalek (det var hans menn som først angrep Israel etter at de var dratt ut av Egypt, og som representerer hedenskapet som alltid står imot Guds folk. *Red anm.*), andre ganger møter du slanger, eller du står overfor faren med gullkalven. Bare én ting er alltid det samme, og det er det vandringsmannen skal leve av: manna, nåde.

Alt er like bra

Jeg tror også vi må si at det er ikke slik at farene for vårt gudsliv minker

med tidsutvikling og høyere ånds-dannelse. Mot enden av denne tidsalder vil det tvert imot bli stadig verre å holde ut som en sann og sunn kristen.

På tross av at striden mellom godt og ondt vil bli sterkere jo lenger det lider, vil den sikkert ikke bli så «fysisk» og «rå» som før. Tidens syn og åndsmakt vil gjøre slutt på kjetteri, fengsel og galge. «Tro og lær det du vil», passer for vår tid. Åndsfrihet vil vinne fram til seier, både den kristelige og den allmenn-menneskelige.

Åndskamp

Av den grunn blir striden for vårt gudsliv på en spesiell måte *åndelig*. Sluttstriden i Guds rike, før Kristus kommer igjen, vil stå i *hjertedypet* hos den enkelte kristne mer enn noen gang før. Åndsmakt vil reise seg mot åndsmakt, kamp mellom tanke og tro, mellom religiøsitet og liv i Gud. Den som venter fienden der, vil ikke vente forgjeves. Det vil bli bruk for Guds fulle rustning.

Vi gjør vel i å minne hverandre om at rustning og stridsmåte i satans hær vil bli så lik Guds hær, at selv de utvalgte skal forføres, om det er mulig. Å slakte ned på Roms gamle vis med «pavens bål og sverdets stål», er ikke lenger en tidsmessig kampmåte for mørkets fyrste. Han tapte så grundig, den gamle slangen, da han brukte den

metoden, at han tenker seg nok om før han tar *den* opp igjen. Er han ikke avlivet, må han i hvert fall ha lært så mye av mange tusen års praksis. I vår tid vil han nok ta det på en annen måte. *Her inne*, dypt i vår sjel, vil storslaget stå i det tjuende århundre – i tidens kveld.

Over den som ikke er tidsmessig rustet her, kommer faren uventet.

Den åndelige død

Selvfølgelig har det alltid vært *indre* farer for Guds folk, og alltid har det vært åndelig døde mennesker som har hatt navn av å leve, men det er nok et sørgelig faktum at liksom ordene i Åp 3:17 er et ord til noen av de sju menighetene den gang, er det like fullt et profetord om den siste tid. Ja, Jesus har selv sagt at slik skal det bli. Les Mat 25:1-3.

Åndelig død under navn av liv, en slapp, vissen og åndsfattig kristendom er historisk sett den sørgelige slutningsakt i Guds rike på jord før Kristus kommer igjen. Lamper uten olje. Bevegelse, men ikke liv. «Du har navn av å leve, men du er død. (...) Du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken» (Åp 3:1+17).

Likeså visst som jeg tror at Kristus snart henter sin brud, tror jeg at dette er farene som lurar på oss *nå*, mer enn før.

Så blir spørsmålet: Hva er det i tiden som bærer denne faren inn over oss? Jeg vil til svar på dette nevne noen årsaker, slik jeg ser det.

Syndens alvor er borte

Først vil jeg si noe om den moderne teologi, og da spesielt det syn den har på *synd* og på *Jesus*.

Synden, sier de moderne teologene, er en *sykdom* i den åndelige organisme, ikke *død*. Og denne sykdom er vår sjel og vårt *åndelige liv* mer eller mindre angrepet av.

Hvordan skal vi så bli kvitt synden? Jo, ved Guds kjærlighet som viser seg i Jesu liv og martyrdød her på jorden, og ved Jesu eksempel skal vårt åndelige liv utløses og renses, sies det.

Fortapt, død i misgjerning og synd, liv av døde, født av Gud – det er for disse likeså meningsløst som dette bibelordet: «Ham som ikke visste av synd, har han (Gud) gjort til synd for oss, for at *vi i ham* skal bli rettferdige for Gud» 2Kor 5:21.

Flikking på egne klær

Etter deres lære skal vi ikke få en rettferdighetskleddning *av Gud* å kle oss i, ikke skal vi *av ham* kjøpe gull glødet i ild, men *mine* klær skal stases opp, *min* karakter, *mitt* liv. Det er gullet.

Dette er den kristelige vitenskaps vei inn i mørket. Det er tankens vei *bort* fra livets indre sannhet, *sannheten om synd*. «Du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken». Det er forstandens vei *bort* fra *Jesu kors*, fra *Jesus alene*.

Synderens rop fra fortapelsens natt og sangen om Lammet som kjøpte oss til Gud med sitt blod, blir for disse et

minne fra gamle dager. Slik dør troens kalde is-kirke!

Dette er vitenskapsveien bort fra å være en fortapt synder og bort fra Jesus som frelser for syndere. At dette er en av de største farene for *kristendommen* i vårt folk og for *kristenlivet* hos den enkelte, tror jeg er et sørgelig faktum. Denne læren gjør slekten stolt, fariseisk, avguderisk. Den hyller oss inn i et mørke som til slutt blir verre enn hedensk barbari, inn i en *hedensk visdomsnatt*.

Men vet dere, kristne, at denne læren uthuler og tærer på vårt kristenliv? Ikke så mye på våre teorier – dem kan vi nok i lengste laget berge igjennom med helt skinn – men på vårt *indre hjerteliv* med Gud.

Vet dere det?

Korsets anstøt skal vekk

En kan merke på forkynnelsen at det er slik jeg sier. Ordet om *synd* og *soning* og om *Jesu blod* blir ikke alltid framholdt som det skulle. Det skal mot til for et nåtidsmenneske og barn av sin tid, å forkynne: Fortapt – frelst. Vi har nok kjent litt av det vi som rusler omkring blant folket, at det passer ikke inn i tidens tenkning.

Dette var litt om den avvei især de lærde, teologene, har lettest for å forville seg bort på.

Jeg vil nå prøve å skildre den avveien jeg tror spesielt *lekfolket* i vår tid lett kommer inn på. Den vil jeg kalle *lekfolkets avvei*.

Som regel har disse sett inn i frelsens salige gåte med troens øye og gledet seg i Jesus som frelste syndere. Men så kommer faren, som virker i *to retninger*, mot samme mål.

Syndfrihetens avvei

Den ene av disse flokkene tolker bibelen slik at den objektive frelsen blir subjektiv, det vil si den frelsen som er ferdig for alle i Kristus, og som alle sanne kristne eier ved troen, har omskapt oss slik at *alt ondt* er borte. Synden er *helt* utrenset, ikke bare som skyld, dom og straff, men roten til alt det onde i oss er borte.

Kan de ikke sverge på at de aldri *merker* det onde i tanke og sinn, og heller ikke helt våger å nekte at de aldri gjør noe galt, hjelper de seg ut med å si at det er ikke de som gjør det, men satan.

Tanken om å våke og stride, avlegge synd, bruke flid, rense seg selv og arbeide på sin frelse med frykt og beven, passer ikke for helt frigjorte kristne. Det betegner de som bor på Sinai og enda ikke er kommet inn under frihetens fullkomne lov.

Beskyldning om lovtrelldom

For en tid siden ble jeg angrepet i et av våre kristelige blad for et foredrag jeg hadde holdt om «åndsdaup og åndsfylde». Han som skrev imot meg, sa blant annet noe slikt som at jeg og den retning jeg tilhører, hadde det med å seigpine den gamle Adam. Vi skulle

Et rystende ord

Av Hans Erik Nissen

«Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre! Har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn?» (Mat 7:22).

Dette er et rystende ord. Det lar oss se et glimt av det som skal skje på dommens dag. Vi ser dem for oss: De mange, som glade og frimodige er på vei mot himmelen. Det faller dem ikke inn å tenke at den døren som Jesus har åpnet skulle være lukket for dem. Men slik er det. De mente at de kjente Jesus, men han kjente ikke dem.

Hva var galt? Det avslører ordene: Har vi ikke... De er oppatt av deres egen kristendom og de frukter den har skapt for dem selv og for andre. Jesus sier at han aldri

har kjent dem, og det betyr at de har begynt å tjene ham før de har lært ham å kjenne. De har aldri selv gått inn gjennom omvendelsens trange port.

De er fremmede for ordene: Gud, vær meg synder nådig! Derfor kjenner de heller ikke den frelsesfryd som er knyttet til at synden er forlatt og overtredelsene skjult. De har konsentrert seg om hva de skulle være og gjøre som kristne.

Jesus sier at det gjelder mange. Er du en av dem?

På dommens dag er det for sent å be: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei» (Sal 139:23-24).

*Fra avisen Dagen,
12. mai 2006*

heller gjøre som han og hans likesinnede: Sette kniven i ham med en gang, så var vi kvitt den gamle skarven.

Disse er flinke til å slå om seg med dette bibelordet: «Dere er døde» (Kol 3:3), men de glemmer å ta med det som kommer like etter: «Død da deres jordiske lemmer!» De forkynner: «Gud er den som virker i dere både til å ville

og virke» (Fil 2:13), men det som står like foran: «Arbeid på deres frelse med frykt og beven», går de forbi.

Å, for en vanskelig sannhet! «Du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken». Når en åpner øynene og ser ut over den dårskap som ofte finnes i de kristnes liv, og så ser at noen til og med kan tro vi er nesten fullkomne, må en minnes Jesu ord:

«Dersom lyset i deg er mørke, hvor stort er ikke da mørket?»?

Denne retningen er sterk, og vi må ikke tro disse tanker og meninger bare har fått plass i en spesiell flokk. De eter om seg som dødt kjøtt utover hele landet. Det er nødvendig at vi holder oss våkne.

Bibeltro i læren – ikke så nøye med livet!

Så noen ord om *den andre* avveien som vårt *lekfolk* står i fare for å komme inn på. Det er nok helst der vi som her er samlet lettest farer vill. Vi er ikke rasjonalister. Heller ikke lærer vi syndfrihet. Vi forkaster ikke *læren* om synd. Det er ikke læren som er gal, men det er *livet* vårt som er kommet i et motsetningsforhold til læren. Vi lærer om synden med vår munn, men unnskylder den samme synden i vårt eget *hjerter* og *liv*. Og der hvor synden blir unnskyldt, er den ikke lenger syndig. Der stanser helliggjørelsen. Der blir ordet om synd og nåde bare *snakk*.

Dette strømdrag er også sterkt, kanskje sterkere enn vi aner. La oss rystes og be Gud om lys og kraft i livets strid.

Syndenød og frelsesfryd er borte

I dette jeg nå har pekt på, tror jeg de største farene ligger både for *kristendommen* i vårt folk og for *kristenlivet* hos den enkelte. Å ja, kanskje ikke bare i vårt folk, men over alt, i hvert fall her i Vesten. Kanskje lider det mot kvelden for oss her nord, derfor har vi så tungt for å holde oss våkne. I Østen

er det kanskje noe annerledes. Der ser det ut til å lysne for folkeslagene, og derfor er de nok litt kvikkere og mindre søvnige en vi.

La oss huske på at det er livets to største sannheter som holder på å forsvinne for oss. Sannheten om at jeg er en synder, *virkelig synder*, og sannheten om at Jesus er min Frelser, *virkelig Frelser*.

Selvgodhet og kulde

Så litt om den frukt som vokser fram der disse retningene får makt.

Resultatet er at de kristne blir selvgode og lite kjærlige mot hverandre. Saken er at alle disse retninger i egentlig forstand unnskylder og kjæler for synden. I dag tales det ikke lenger om at det finnes virkelige syndere, og at vi trenger en *frelser*. Det var bare før i tiden det, i gamle dager, at de trengte en slik frelser. Denne frelser er det bare andre som trenger, ikke jeg.

Jeg må tilstå at når jeg skal prøve å tale om synd til storparten av nåtidskristne, kjennes det som om jeg hugger på *fast fjell*. Jeg orker knapt gjøre det uten at jeg har forberedt meg på det i forveien.

Og når synden på denne måten blir kjælt for, kan en ikke vente annet enn at den gror frodig fram, og det i alle slags former, med sladder, «politikk», egoisme, misunnelse, partisinn og mye annet ondt som trives og vokser som sopp om høsten. Andre gjør galt, ikke jeg.

Møteoversikt

November:

9.	Sannidal kl. 15	Sigbjørn Agnalt
11.-16.	Bangsund	Gunnar Nilsson/ Ingar Gangås
16.	Langli	Martin Fjære
16.	Randaberg kl. 19	Dagfinn Natland
21.-23.	Nybro, Sverige	Lars Fossdal
24.	Svängsta, Sverige	Lars Fossdal
25.-30.	Norheimsund	Ingar Gangås
25.-30.	Ueland Bedehus, Varhaug	Per Bergene Holm
29.-30.	Askim	Konrad Fjell

Oversikt for desember kommer i neste nummer.

Sekr.

Lunkenhet og søvn

Det ser ut til at det blir verre og verre å holde seg *våken* og *varm*. Det går lett en tid, tro ikke annet! Somme tider synes det å se så gildt ut med vekkelse og liv både i nord og sør, at vi nesten tror at hele verden vil omvende seg. Men det går fort nedover bakke igjen: De fleste sover snart som før, og vi kristne holder også på å ta oss en blund. Så plutselig rykker det i oss, vi tar oss sammen og gnir søvnen ut av øynene, og så flammer det opp igjen, men bare for en kort tid. Det er som et blaff, ikke noe som varer i lengden.

Har dere sett og kjent dette hos dere selv og andre?

Les Mat 25:1-13!

Strid og nye grupperinger

Når kjærligheten til andre minker og egoismen vokser, reiser den ene seg

mot den andre og det blir strid. Det ser vi også blant nåtidskristne. Tallet på partier og organisasjoner vokser stadig vekk.

Visstnok foregår det enhetsarbeid blant de kristne, og det er jeg glad for. Men vi gjør visst rettst i ikke å ha for store forventninger til det. Det synes ganske merkelig at for hvert enhetsmøte vi nå har hatt, blir det dannet et nytt parti. Videre øker emissærflokken som skal danne foreninger for nye organisasjoner. Hvor ender dette?

Det er et mørkt bilde av vår tid jeg her har tegnet. Gud gi det var falskt!

«Men det jeg sier til dere, sier jeg til dere alle: Våk!»

*Fra boken «Kristus vårt liv»,
Lunde forlag, 1920
Undertitler ved I.G.*

Åndskraft og Åndens sverd

Av Kristian Fagerli

«...Åndens sverd, som er Guds ord» (Ef 6:17).

Det ser ut som Den Hellige Ånd har bundet seg til Ordet. Han har bare dette ene sverd, bare dette ene våpen og middel å virke sin kraft igjennom. Derfor bli det sikkert en avsporing å snakke om åndskraft utenfor Ordet.

Men dette verset sier også at Ordet er Åndens sverd. Og da må Han få svinge det dersom det skal bli den rette kraft og virkning. Hos en uomvendt eller hos en selvsikker kristen, kan også sverdet være tatt fram og være i bruk, men han vil svinge det selv. Og det er bare i den grad Ordet får bli Åndens sverd, bare dersom Ånden får svinge det, at det biter og treffer. Ved vår synd og selvsikre holdning har vi nok så ofte hindret eller forstyrret Den Hellige Ånd i hans gjerning.

Vinteren 1977 tok jeg kjøretimer i Trondheim. Bilen hadde to sett pedaler, ett for læreren og ett for eleven – ett for mesteren og ett for disippelen. En dag oppstod det en vanskelig situasjon, og læreren forkynte at nå overtok han ratt og pedaler inntil videre. Ulykken var imidlertid at jeg ikke stolte helt på læreren, og plutselig var det fire

hender og fire føtter – og to viljer – som arbeidet med hestekreftene. Det gikk ikke særlig bra. Hva hadde hendt? Disippelen forstyrret mesteren, kom i veien for ham, gjorde ham sorg, bedrøvet ham, lot ham ikke virke alene. Han blandet seg selv inn i blind uvitenhet og lett-sindig hovmod, ville greie noe selv, og hemmet ved det motorens kraft og rette virkning. Det igjen hadde sammenheng med mitt forhold til mesteren – og mitt syn på meg selv som læregutt, læresvein.

Jeg tror vi er ved en viktig sak nå: Når jeg blir liten og umyndig i meg selv, da blir jeg som kristen avhengig av ham, som er Guds kraft (1Kor 1:24). Da står jeg ikke i veien, men lar ham slippe inn i min nød, og inn i min fattigdom (Jes 40:29). For det er slik at Herrens kraft fullendes, kommer til sin rett, slår ut i blomst, nettopp i skrøpelighet (2Kor 12:9), for der blir den ikke avvist eller møtt med en innbilt styrke. Derfor var det i svakhet, under stor frykt og beven at Paulus bar fram Ordet med ånds og krafts bevis (1Kor 2:3). Det er når sæden slik blir båret ut gråtende, det er da Ånden får skape resultater, og vi kan høste med fryderop (Sal 126:5).

L&E

Da skredet gikk

Av Ola Garlaus

Det var i året 1893. Våren var igjen kommet med fuglesang og lyse netter over Trøndelag. Dyp og alvorlig fløt Verdalselva ned mot fjorden, med Vuku og den vidt berømte Stiklestad kirke på høyre side, og Vinne kirke til venstre.

Det var gått 863 år siden slaget på Stiklestad, da den unge kong Olav mistet sitt liv i kampen mot hedenskapet i Norge. Seinere ble kirken bygd over denne plassen til et vitnesbyrd om kristendommens seier.

Gammel og ærverdig står kirken der. Men gjennom århundrer har den stadig sunket dypere ned i den bløte leirgrunn, så vinduene på utsiden nesten berører jorden med nederste kant. (Skrevet i 1929. *Red. anm.*)

Kanskje vil den fremdeles synke dypere ned – ja helt forsvinne på en høytidsdag – det er gammel spådom, men vi får nå som før stole på at mennesket spør, men Gud rår.

Kirken står fremdeles.

Men rester av hedenskapets veldige makt i folkenes sinn møter man fortsatt på disse kanter av landet.

Syttende mai var nettopp blitt feiret med drikk og dans. De fleste som ikke feiret dagen borte, feiret på samme vis hjemme.

Den attende mai – dagen derpå – gikk folk omkring som i en døs, trøtte og slitne og lengtet etter kveld så de kunne få legge seg og riktig sove ut.

Noen få troende fantes det også der som på andre steder, selv om deres lamper ikke lyste så klart som man kunne ønske.

En av disse hadde gjennom et syn fått den oppgave å si til folket at de måtte omvende seg til Gud, da tiden var kort, fordi en stor ulykke var nært forestående.

Vedkommende hadde sagt dette til flere. Men de hadde bare slått latterdøren på vid vegg og sagt at slikt var bare tøv og innbilning.

Om kvelden den attende mai gikk derfor de fleste til ro og la seg til å sove uten den minste anelse om hva natten skulle bringe, og uten en tanke på Gud og evigheten.

Doktoren hadde vært på sykebesøk et sted oppe i dalen. Ved midnattstid kjørte han nedover og hjem. Da han kom i nærheten av Jernstadgårdene, ble hesten som han kjørte med, som til vanlig var svært rolig, plutselig så ustyrlig. Den steilte, fnyste og ville ikke av flekken. Doktoren brukte svepen, og nå la hesten av sted i rasende fart, og det var umulig å stanse den på en strekning av flere kilometer.

En liten stund seinere gikk skredet, og den sletten som doktoren nettopp hadde kjørt over, ble forvandlet til en gapende avgrunn.

Dette ble den største naturkatastrofe i sitt slag som noen gang har hendt her i landet. →

55 millioner kbm jord gled ut.

112 personer omkom.

En masse gårder med hus og besetninger forsvant i dypet. Folk flyktet redselsslagne ut av sine boliger.

En mann sprang inn igjen etter pengeboken. Hans familie ble reddet, men han kom aldri mer tilbake.

Avstanden fra der skredet begynte til det stanset, utgjør ca. en mil.

En mann måtte hugge seg ut gjennom hustaket med en øks. Han og hans sønn ble reddet. Men håret hans ble snøhvitt den natten.

Om morgenen den nittende mai la folk som bodde lenger oppe i dalen merke til at elven plutselig var blitt så stor og at tømmeret begynte å flyte oppover mot strømmen. Elveløpet var stoppet av leirmassene, og i all hast måtte folk og dyr flykte opp i høyden for å unngå den store oversvømmelsen som nå fulgte. Mange gårder ble også ødelagt av denne flommen.

Etter en to–tre dager fikk elven endelig brutt seg igjennom. Da først kunne man se hele omfanget av ulykken.

Det fruktbare, velbebygde og rike strøk, som før kaltes «Blankbygda», var nå forvandlet til et hav av bølgende leirmasser.

Verdalen var kledd i sorg. Tretti likkister ble kjørt i ett og samme følge. Men mange døde ligger gjemt i dypet til den siste store dag. På et høyt sted i Vinne står en stor granittstøtte til minne om den alvorsfulle begivenhet.

Mange år er gått siden denne ulykkesnatten.

Gresset har begynt å gro og løvskogen har for lengst begynt å vokse på de store leirmerkene. Enkelte har også bygd seg hus og forsøkt å dyrke dette herjede område. Om hundre år vil nok en ny generasjon bygge og bo på de gamles graver.

Men Gud, som vet og kjenner alle ting, han vet også hvorfor denne forferdelige ulykke skulle ramme denne fagre bygda.

Gjennom sine vitner og ved sitt hellige ord taler han fremdeles til folkeslagene:

«Og slik som det var i Noahs dager, slik skal det også være i Menneskesønnens dager. De åt og drakk, de tok til ekte og gav til ekte – like til den dag da Noah gikk inn i arken. Så kom vannflommen og ødela dem alle. På samme vis – slik som det var i Lots dager: De åt og de drakk, de kjøpte og solgte, plantet og bygde. Men den dagen da Lot gikk ut av Sodoma, lot Gud det regne ild og svovel fra himmelen og ødela dem alle. Slik skal det også være på den dag Menneskesønnen åpenbares. På den dag må den som er oppe på taket og har sine ting inne i huset, ikke stige ned for å hente dem. Heller ikke må den som er ute på marken, vende hjem igjen. Kom Lots hustru i hu!» (Luk 17:26-32).

Måtte det norske folk våkne for Guds mektige røst!

«Land! Land! Land! Hør Herrens ord!» (Jer 22:29)

*Fra boken «Løste lenker»,
Lutherstiftelsens forlag, 1929*

Det levende Guds ord

Av Carl Olof Rosenius

«Guds ord er levende og kraftig og skarpere enn noe tveegget sverd og trenger igjennom, inntil det kløver sjel og ånd, ledemod og marg, og dømmer hjertets tanker og råd» (Heb 4:12).

En skarp kniv kan gjøre stor nytte for seg, hvis den blir brukt riktig. Men galt brukt gjør den like stor skade. Slik er det også med Guds ord. Det er «en duft av liv til liv», eller også «en duft av død til død». Guds ord er aldri uten virkning. Enten virker det til vel-signelse, eller det stikk motsatte. Det likner solen. Solens lys er til glede og trivsel for skapninger som trives i dagslyset. Men nattfuglene blir bare blendet av sollyset. Solens varme gjør vokset mykt, men leiret hardt som stein.

Så forskjellig kan solen virke.

Se på jødene! De var visstnok harde og blinde også før Jesus kom. Men da han kom, da solen sto høyest på himmelen, ble deres blindhet, hardhet og ondskap forferdelig.

Og se Judas, forræderen! Den som riktig betrakter ham, må bli forferdet. Han var en av de tolv. Han hadde hørt, sett og opplevd mye. Men han hadde også gjort dårlig bruk av det alt sammen. Han hadde ikke hørt Kristi ord på den rette måten.

Og slik går det i dag også. Vi ser jo at mange leser bibelen daglig, så de nesten kan den utenat. Men likevel

sover de i synden. Andre har, som Judas, vært sammen med Kristus og disiplene hans. Men de har mistet alt nådeliv i hjertet. Derfor har de heller ingen kraft i livet, enda de fortsetter å bruke Ordet. Disse folk er ikke bare døde. De er sju ganger verre, enn om de aldri hadde hørt Guds ord. Det sier bibelen. Slik kan følgene bli av å bruke Guds ord, hvis det ikke brukes på rette måten.

Hvordan skal vi så bruke Guds ord riktig? Det forlanges bare at det får innta deg som *Guds ord* – at du møter det med den ærefrykt, lydhørhet og tro som det allmektige Guds ord krever. Guds ord vil ikke bare bli hørt, oppfattet og forstått, men få slippe inn til ditt hjerte gjennom øret, slik at det blir etterlevd og trodd. Får dette skje med deg, skal du ikke ta feil av veien.

Den første, alminneligste og farligste misbruk av Guds ord er at en bare hører det og tar imot det med for-

Gave til misjonen

Vi er svært takknemlige for gave etter Margrete Skumsnes, Stord, på kr. 700.000,-.

Margrete var trofast medarbeider helt siden starten av Lekmannsmisjonen. Vi lyser fred over hennes minne!
Sekr.

standen, mens en aldri vil leve etter det. Dette var Judas Iskariots vei til fortapelsen.

Ser du derfor at det er noe du burde begynne å gjøre, gå straks i gang med det.

Ser du at det er noe du ikke har, søk straks å få det! Ser du at du burde slutte med en synd, gjør det med en gang! For hvis du bare hører Ordet uten å gjøre etter det, forherder du hjertet ditt. Og når skal du gjøre dette, om ikke nå? Og hva skal Guds ord tjene til, om en ikke skal leve etter det? Vil du ikke leve etter Guds ord, er det bedre du slutter å lese og høre det og like godt straks gir deg over til djevelen. For hvem skal etterleve Guds ord, om ikke du, som jo vil til himmelen? Det er nettopp fortapelsens veg å la andre ta Ordet til seg, la andre gjøre det, men selv være fornøyd med å ha det som kunnskap.

Du kan ikke gjøre Guds vilje, sier du. Har da Gud krevd for mye? Er hans bud urimelige?

Er det ikke rimelig at du elsker ham over alle ting? Og at du elsker din neste som deg selv?

Det er ikke mer han krever av deg. Har du virkelig satt alle dine krefter inn på å gjøre Guds vilje?

Eller kanskje du har gjort deg svært lite umak? Kanskje du til og med har vært hard og likegyldig, så du lett-sindig har gitt deg ut i synden? Er det ikke da rimelig at du blir dømt, slik som Guds lov truer med?

Se, slik skulle du tenke og med alvor gi akt på Guds ord! Da skulle du

snart begynne å gjøre etter det. Og da var det slutt på din ubotferdighet og stolthet. Da ville du bli vakt opp av syndesøvnen og få en levende synderkjennelse, en bedrøvelse etter Gud, som virker omvendelse til frelse. Når du så i din nød og vanmakt forgjeves har brukt opp dine krefter, ville du bli nødt til å be om Guds Ånd. Og så ville denne Ånd gi deg indre erfaringer som gjør at du får det rette lys i Guds ord, lyset ovenfra. Uten erfaringen av dette er de lærdeste menn stein blinde i åndelige spørsmål. Uten Guds Ånd, kan ingen fatte Guds ord. Som Luther sier: «Da Gud ga sitt Ord, sa han: Jeg skal sørge for at det blir skrevet og forkynt klart og tydelig. Men likevel skal jeg sørge for at ingen forstår det uten ved min Ånd».

De som derfor tror at de kan forstå Ordet selv, og som er for store til å bøye seg for Gud, de får leve i mørket. Du ble vakt på den måten at du bøyde deg for Ordet og tok imot det som Guds ord. På samme måten skal du også få en sann tro, når du bare i din syndenød ikke kan hjelpe deg selv lenger, men bare hører det glade budskap om uforskyldt nåde i Kristus. Da må du la dette budskap gjelde mer enn din fornuft.

Så lenge du lever, må du la Guds ord bestemme over din fornuft, ditt hjerte og ditt liv. Og be alvorlig om Guds Ånd, hver gang du skal høre og lese det.

Da skal du aldri høre det forgjeves.

*Fra «Husandaktsboken»,
Lunde forlag*

«Riket for Israel»

Av Per Bergene Holm

Jesu apostler ventet på «riket for Israel», en tid da Israel skal innta en førerstilling blant folkene, da lov skal utgå fra Sion, da Israel skal bli til velsignelse for alle jordens slekter. Jesu apostler leste dette ut av Det gamle testaments løfter. Men de visste også at dette aldri kunne oppfylles uten Messias. Derfor sier de: «Herre, er det på den tiden *du* vil gjenreise riket for Israel?» (Apg 1:6).

Denne gjenreisningen begynner med dommen over folkeslagene og frelsen for Israel som folk. Det som blir folkeslagenes store nederlag og undergang, blir til Israels omvendelse og frelse. «Og Israels hus skal kjenne at jeg er Herren deres Gud, fra den dagen og i framtiden» (Esek 39:22).

Herrens dom over folkeslagene, og Israels omvendelse og underfulle frelse, blir til et mektig vitnesbyrd for verden om Herren – hans nidkjærhet for sitt folk og sine løfter. Hele verdenssituasjonen skal snus på hodet.

Midtpunkt for alle verdens nasjoner

Israel skal bli det førende landet og hedningefolkene skal søke til Israel, ikke for å gå til krig mot det, men for å søke Israels Gud: «Sønner av dem som har plaget deg, skal komme og bøye seg for deg. Alle de som har foraktet deg, skal kaste seg ned for dine føtter» (Jes 60:14).

Dette er den siste av fire artikler om Israels plass i Guds frelsesråd og Israels framtid i det profetiske lys.

«I de dager skal det skje at ti menn av alle hedningefolkenes tungemål skal gripe fatt i kappen til en jødisk mann og si: Vi vil gå med dere, for vi har hørt at Gud er med dere!» (Sak 8:23).

Som en følge og frukt av den åndelige fornyelse, skal Israel også få oppleve en jordisk velsignelse som er nesten grenseløs. Landet skal nå en utbredelse det aldri har hatt tidligere i historien (1Mos 15:18-21). Folkenes gods skal komme til Israel – i sterkere grad enn i Salomos tid. Og fruktbarheten skal bli som Edens hage (Esek 36:35).

I Guds evige råd var Israels forkastelse et ledd i hedningenes frelse. Slik skulle evangeliet komme til hedningene. Israels forkastelse ble til en rikdom for dem. Men, sier apostelen Paulus, Israels antagelse skal bli til en enda større rikdom for hedningene (Rom 11:15). Det samme sier Jakob på det store apostelmøtet i Jerusalem: «Deretter vil jeg vende tilbake og igjen oppbygge Davids falne hytte. Det nedbrutte vil jeg igjen oppbygge, og jeg vil gjenreise den, for at

resten av menneskene skal søke Herren, ja, alle hedningefolkene som mitt navn er nevnt over. Så sier Herren, han som gjør dette som han har visst fra evighet av» (Apg 15:16-18).

Vi vet ikke om det er kort eller lang tid til det skal skje, men vi vet at det skal skje. Israel har en gjerning å gjøre i Guds frelsesråd ennå, Israel er og blir Herrens tjener. Og har Israel opplevd å være Herrens lidende tjener, skal også Israel oppleve å være Herrens oppreiste, seirende og triumferende tjener, til frelse og velsignelse for folkeslagene – alt gjennom Messias, fra den dag Israel tar i mot Messias i sin midte. Dette venter vi på med lengsel og forventning. Her ligger Israels framtid, både timelig og evig! Israels fremtid er uløselig knyttet til Messias!

Vår stilling til Israel

Hvordan skal vi som kristenfolk stille oss til Israel? For det første må vi altså skille mellom Israel uten Messias og Israel med Messias. Det er noen kristne som nærmest regner jødene for å være frelst i kraft av at de er jøder, og Israel for å være Guds øyensten i kraft av at det er Israel. Men det er ikke slik. En jøde er frelst så sant han tror at Jesus er Kristus, Messias, stedfortrederen. Det er som Peter sier på apostelmøtet i Jerusalem: «Vi tror at vi (jødene) blir frelst ved Herren Jesu nåde, på samme måte som de (hedningene)» (Apg 15:11).

Slik er det også med Israel. Uten Jesus Kristus er Israel under dommen.

Derfor venter det dagens Israel fortsatt en dom. For Herrens tjener, Israel, er like døv og blind og uforstandig som på profetenes tid og på Jesu og apostlenes tid. Israel av i dag setter også sin lit til sine allianser, sine fredsforhandlinger, sine våpen og sin tro på at Herren er med dem – selv uten troen på Jesus Kristus (Jes 1). Men dette håpet skal, som på profetenes tid, vise seg å være tomt. Det vantrø Israels tro på allianser, på fredsforhandlinger og Guds særlige velbehag skal vi ikke støtte, men advare mot – slik profetene gjorde det i den gamle pakts tid. Men mange israelsvenner gjør tvert imot. De søker å støtte Israel i deres hovmodige tro på seg selv og sin særstilling, men det er en misforstått kjærlighet.

En slik kjærlighet møter vi ikke hos apostelen Paulus. Han taler tvert i mot meget klart om at det kjødelige Israel ikke er identisk med løftets Israel, det blir Israel først ved troen på Jesus (Rom 9:6-8;27-29; 2Kor 3:13-16).

Men er ikke Israels opprettelse og underfulle seire i de siste krigene bevis på at Gud er med dem? Jo, på samme måte som Gud var med da israelittene vendte tilbake fra Egypt og fra Babel. I sin nåde og på grunn av sine løfter til fedrene, lar Gud jødene få det landet han har svoret å gi til deres fedre, Abraham, Isak og Jakob. Det er for evig Israels land. Men så lenge Israel ikke omvender seg og tror på Jesus Kristus, er også denne hjemkomsten til en ny dom.

Israels velsignelse knyttet til Messias

Vi skal velsigne Israel, men det er ikke det samme som å rose Israel for alt Israel og folket gjør. Å velsigne Israel vil i bibelsk språkbruk bety å rose Israel for det som gjør Israel verdig pris og ære: nemlig Messias! Å velsigne Israel er ett og det samme som å lovprise Israel for Messias, som igjen er å takke og tilbe Messias og prise seg salig på grunnlag av ham. Den som priser og lovsynger Israel for den frelse som Gud har åpenbart og virkeliggjort gjennom dem ved Messias, han skal selv få del i Israels velsignelse (1Mos 12:2-3).

Å forstå dette på noen annen måte, for eksempel å knytte velsignelsen til barmhjertighetsgjerninger mot dagens Israel, er å la Israel ta Messias' plass. Å velsigne Abraham/Israel er umulig uten gjennom Messias. Her er det mye villfarelse i dag, mye ubibelsk og uforstandig Israelskjærlighet, hvor endog noen gjør seg skyldig i Israels hovedvillfarelse, å tro at Israel uten Messias er noe – tjeneren tar Sønnens plass. Man elsker Israel og tenker og taler om Israel slik at Messias blir borte, og tror og taler som om denne kjærligheten til Israel gir velsignelse og frelse hos Gud, uten Jesus Kristus! Da blir Israelskjærligheten antikristelig, og det gagnar aller minst Israel!

At Israels fremtid er uløselig knyttet til Messias og hans oppfyllelse av Guds løfter og frelsesråd, innebærer også at den gamle pakts innretninger

og gudstjeneste ikke skal gjenopptas, da Jesus Kristus har fullendt alt dette gjennom sin offertjeneste én gang for alle (Heb 8-10). Svermeriske håp om at tempelet igjen skal reises i Jerusalem og at offertjenesten skal gjenopptas, vitner kun om at det midt i kristenheten er et frafall fra troen på Jesu stedfortredergjernings fullkommenhet og endegyldighet. I det hele møter vi i dag, ikke minst i reformerte og herlighetsteologiske kretser, en tale om Israel, om tempelet, om endetiden og tusenårsriket, som ikke har plass til Jesus Kristus som eneste stedfortreder og mellommann og eneste frelser fra synd og Guds vrede. For meg ser det ut til at Israelskjærligheten også her har kommet på avveie, i det man har tatt opp hos seg vantro jødiske Messiasforventninger, hvor Messiasstiden innebærer en fornyelse av den gamle pakts ordninger og hvor det er den gamle pakts ordninger og gudstjeneste som skal være sentrum i det frelste Israels liv og hedningenes valfarting til Jerusalem. Her tar også Israel plassen til Messias, slik at antikristelighet blir resultatet. Jesu Kristi stedfortredergjerning blir byttet ut med sitt svake forbilde! Det er som å ta fram igjen og vende seg til et bilde og en skygge, etter at personen selv står lys levende i vår midte.

Nei, la oss velsigne Israel gjennom å tro på Herren Jesus Kristus og vende oss til ham i takk og tro, idet vi ber for jødene og Israel at de må se ham og kjenne ham, for uten ham har Israel ingen framtid (Jes 7-12).

L&E

Hører du klokken?

Hør-er du klok-ken fra him-me-len? Den rin-ger

nå på din veg. Det er en hil-sen fra Jes-us

selv. Kjør-tig Han kal-ler, kal-ler på deg!

Kor: Hør-er du klok-ken min venn? Jes-us kal-ler, og

inn-byri-gjen. Ly-den du hør-er har him-melsk

klang. Kan-skjeden rin-ger for sis-te gang?

For duett/musikklag og piano/orgel. Arr.: Hans Anker Skotvold, 2006

Hører du klokken?

Av Lina Melås (tekst/melodi) 2005

*Hører du klokken fra himmelen?
Den ringer nå på din veg.
Det er en hilsen fra J e s u s selv.
Kjærlig han kaller – kaller på deg!*

*Kor: Hører du klokken, min venn?
J e s u s kaller, og innbyr igjen.
Lyden du hører har himmelsk klang.
Kanskje den ringer for siste gang?*

*Kallet det lyder fra Golgata.
J e s u s har kjøpt deg fri!
Budskapet gjelder for deg i dag.
Kjærlig han kaller – ennå en tid.*

*Ennå det ringes fra himmelen.
Det gjelder en evighet lang.
J e s u s for syndere døden led.
Alle han kaller, ennå en gang.*

Gunnar Nilsson

Bibelskolen på Fossnes

3. - 9. november

BIBELKURS

LÆRERE OG EMNER:

Agnalt, Sigbjørn:	Fra Matteusevangeliet
Bergene Holm, Per:	Fra Romerbrevet
Fagerli, Kristian:	Div. emner
Nilsson, Gunnar:	Profeten Elias
Söderlund, Rune:	Bønn i Jesu navn, "Klippen", Sal. Høys., Pred., Israel og menigheten i Apb.

Kristian Fagerli

For kost og losji må det betales:
Pr døgn: kr 250,-.

Du er velkommen til enkeltmøter
eller til å være med på hele samlingen!

**Alle er hjertelig
velkomne til samling
om Guds ord!**

Rune Soderlund

Informasjon og påmelding: Bibelskolen på Fossnes,
3160 Stokke, Telefon 33 36 17 70 - Internett: www.nll.no

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon